

Tre Juleaftener.

A. Bolkmar.

(Fortf.)

Fru Randel stod som forsenet, Bræsten ikke mindre.
Bi kaste nu et Blik over denne og de følgende Dage og Uger.

VIII.

Hvor mon jeg vel kan Frihed finde,
Jeg længeslet er i trange Tur,
Med Vænter alting i mig binde,

Dg stod du end paa Hjergets Linde,
Saa under dig du Verden saa,
Du funde intet derved vinde,

Dg var du fri for alt, som bandt dig,
Saa intet, skal og, maa' der løb,
Ja, om det ganske Vand adløb dig,

„Hvimglyde“ du maa den tage,
Af „Kjærlighed“ den vokter frem,
Af „Selvfornægtelse“ den smager,

D, havde du den Frihed funden,
Den sande Friheds byrde Slat,
Da laa du end i Lænter bunden,

Det har været lummert og kvalmt i mange Dage,
Saa at man næppe kan trække Vejret i den hvide Sult,
Ingen Ibslig Bind har blæst, Blomsterne hænge med Hovederne,

Nu er Uvejret forbi, Storm, Vind og Torden tier,
Der falde kun enklede Regndraaber ned fra Træerne,

En saadan Forandring var det foregaaet i Fru Randels Liv og Hus.

„Lille Gertrud,“ sagde Fru Randel og kæretede den unge Pige, der sad højet over noget Stribearbejde,

„Den megen Læsning og Lærdom anstrenger dig og forvirrer dine Tanker, saa at du tilfældig ikke véd, hvad du gør.“

„Kom ind!“ udbød hun.
Dg en yndig ung Pige paa omtrent 18 Aar kom ind i Stuen.

„Men naar du vidste, hvor bange jeg er for Eksamen;
tænt blot, hvor forsødeligt, om jeg ikke beslod.
Det dyre Kurkus og de endnu dyrere Privatinteresser

Men jeg udvalgte mig det ogsaa som en hellig Ting at blive
Lærestudent, at kunne undervises af en, der holdt af en,
og hele Dagen være sammen med dem i kunne opdrage dem.

Gertruds Øjne straaled, da hun talte om sine Forhaabninger,
Frieda saa kærligt paa hende, medens Moderen,
som var bange for, at hun skulde blive skuffet, sagde:

„Ja, det er jo rigtig sønt, men bind ikke dit Hjerte for
fast til disse Planer, som du nu har lagt.
Stulde et andet Rald, en anden Gjerning være bestemt for dig,

„O, Moder!“ udbød Gertrud, „det kan ikke være Guds
Bille, han vil hjælpe mig, og hvad skulde jeg ellers?
Maaske vaske og sætte Rapper op hele Livet?“

„Kære, kære Gertrud,“ sagde Moderen hjerteligt, „tal
ikke saaledes om mit Arbejde, der altid vilde have ernæret
os. Da Øreten døde, og jeg ikke fik flere Bænge fra ham,

„Hvor der er meget Vys, er der ogsaa megen Skygge,“
svarede Fru Randel, „men jeg selv ønsker af ganske Hjerte,
at du maa naa dit Maal, mit Barn, dog stulde det ikke ske,

Men hvem var hin unge Pige, der saa ud i Verden
med saadanne løse Foraarstanker?
Frieda v. Ramloff var Datter af en Mand, hvis glade Hjem paa saa Dage var
forvandlet til et Dødens og Uhyggens Sted.

Saaledes henvendte Frieda sin Barndom og første
Ungdom i dette Pensionat, hvor hun lærte meget nyttigt og
godt; med hun levede ogsaa et ensomt, glædesløst Liv,

Men Friedas Kristenånd viste sig paa en meget gammel
Maade, hun talte ikke højt om sin nye Rigdom,
trængte ikke ind paa nogen, og dog meddelte dens Frugter sig alle:
Kærlighed, Glæde, Fred og Taalmodighed,

„Dg mere end Gertrud bidrog Fru Randel selv dertil,
— hendes aandelige Liv havde ubivstet sig vidunderligt
hurtigt, de stærke Lidelsers Smelteovn havde modnet hende,

„Men jeg vilde gerne være fri, helt fri allerede her,“
suktede den lille Frieda.

„Du vil være fri for Synnden, ren og uden Plet.“
Da taabte Wilhelm. Det var jo taabeligt af ham at vente
forhaas her disse to fromme Piger; de vare for indskrænkede,

„Hillem, er da Moder ikke bleven anderledes
elskelig, fuldstændig forandret, siden hun er kommen til at elske
Jesus?“

Hertil maatte han tie; thi den Forandring var for
synlig til, at han kunde nægte den.
Hans Moder stod nu uendelig højt for ham, han drog sig tilfældig til hende
og spændte saa atter tilbage.

mere og mere lede af sine Lidenskaber og blev en Slave af
sine Fejl.
Dg aligevel drog han bestandig mod Gjerningen.
Naar han efter en spidst Aften gik med sine Kammerater
til Egegaarden, forekom han sig at være rigere end de,

Han erklærede sig straks villig til at følge de unge
Piger paa deres Tur.
For Frieda var hver Blomst, hver lille, grøn Kvist en
Kilde til den reneste Glæde, hun havde ogsaa snart pluffet
en hel Buket Markblomster.

„Smukt, smukt?“ gentog Wilhelm spottende, „Verden
forekommer mig hver Dag meget elendig.“
„Hvorfor?“ spurgte Frieda uskyldigt.

„Er det ikke forsødeligt at være bunden til et Sted,
daglig at skulle gentage det samme elendige Kredsløb,
staa op og arbejde, spise og arbejde og atter spise og arbejde
og spise, saa gaa i Seng og i Morgen begynde paa det samme
Arbejde og atter nyde Spisningens Forretning,

„Det Arbejde, som vi maa gøre her, synes os ofte ringe,
men naar vi tage det af en højere Haand som en Gave,

„Jeg tror, at ethvert Arbejde, udsært med det rette
Sind, kan bære Frugter for det evige Liv, og at Gud hverken
vil tælle eller maale, derimod veje vore Gjerninger.“

„Hr blot et Øjeblik paa mig, Fr. Randel,“ bad Frieda.
„Jeg har en Gang læst en Historie, som jeg aldrig kan
glemme. En rig Herre foretog en Gang tre Menninger
hver en Sæl Korn, den ene bar den hen til Brændevin
og lod brænde Brændevin deraf, som gjorde mange
Menninger uslykkelige.

„Na, det kan nu være, som det vil,“ sagde Gertrud
endeligt; „men det er aligevel et usølet Liv; undertiden kunde
man ønske at være Kornskæffen i Stedet for Sædemanden.“

„Dg Udvædelsernet,“ sagde Frieda, „maa ogsaa
tilbringe mange mørke Timer i Jordens Skød, maa lade sig
træde med Jædder, før det glad og fri kan nyde det gyldne
Dagslys.“

„Hillem, er da Moder ikke bleven anderledes
elskelig, fuldstændig forandret, siden hun er kommen til at elske
Jesus?“

„Men jeg vilde gerne være fri, helt fri allerede her,“
suktede den lille Frieda.

„Du vil være fri for Synnden, ren og uden Plet.“
Da taabte Wilhelm. Det var jo taabeligt af ham at vente
forhaas her disse to fromme Piger; de vare for indskrænkede,

Hertil maatte han tie; thi den Forandring var for
synlig til, at han kunde nægte den.
Hans Moder stod nu uendelig højt for ham, han drog sig tilfældig til hende
og spændte saa atter tilbage.

Hillem, er da Moder ikke bleven anderledes
elskelig, fuldstændig forandret, siden hun er kommen til at elske
Jesus?“

gammel Bedesjæfter, da rakkede Wilhelm sig og gav ham en
god Ørefig.

Da de kom hjem fra Turen, modtoges de venligt af
Moderen, og de sad snart sammen om det røde Bord og
gjorde Teen og Smørrebrødet af Tre.
Moderen strøg Wilhelm's Haar fra Panden; men det gjorde hende ondt,
at han maatte slaa Djet ned for hendes Blik; som Barn
derhjemme i Stoven havde det været hans Stolthed at se aabent
og frimodigt paa enhver, og hans Fader havde ofte sagt til
ham:

„Dreng naar du ikke mere kan se frit paa mig, buer du
ikke.“

Men Haabet bestemmer ikke, ham der havde skabt dette
Dje, kunde atter gøre det ærligt.
Efter Aftensmaaltidet tog Frieda den store Arbejdskurv, og hendes flinke Fingre
lagde Tæppet saa smukt, at Fru Randel alstert ikke kunde
gøre det bedre, Gertrud fulgte hendes Eksempel, men mere som
en, der gør sin Pligt.
Der herskede munter Samtale i den lille Kreds, særlig Frieda var veltalende, især naar hun i
en højttravende Tone deklamerede:

Naar mit første dig forkræfter,
Naar de vilde Storme fra dig røve sidste Io,
Lent da kun med Haab og Tro
Paa den Stund, da mit hele dig debatter.“

Hvorefter hendes Tilhørere udsæmte sig i poetiske
Opførelser paa denne Gaade, der dog var saa profaisk,
„Mathe,“ hvorfor der fulgte en glad Latter efter denne
Opførelse; selv Wilhelm syntes at blive revet ud af det
daarlige Humør, han nedlod sig til at tegne en Rebus:
en opslaaet Paraph, hvorunder der stod to Personer;
Opførelsen skulde være en Linie af Schillers „Kloffen.“
Gertrud fremtog hele Diget og var nær ved at gaa det omtoile
Sted forbi, hvis ikke Frieda havde klappet i Hænderne og
raabt:

„Gode, nu kan Regnen begynde.“
Der var ingen, som havde tænkt paa en saa dogstavelig
Opførelse.

Der blev talt, leet og spøget videre, indtil Uret slog ni.
Frieda lagde sit Arbejde sammen, medens Fru Randel tog
Bibelen frem for som Pusmoder at flutte Dagen.
Wilhelm tog fortærbelig sin Hue for at gaa; det var ham en Plage
at overvære Aftenandagten, han vilde ikke høre sine Knae,
fordi hans Hjerte ikke vilde høre sig ud og spille Gyfker
for at behage sin Moder, dertil var han for ærlig.

„Vil du ikke blive, kære Wilhelm?“ spurgte hans
Moder.

„Nej,“ svarede han kort og tog Afsted.
Uden mindste Regn paa at være krænket eller utilfreds,
lyste hans Moder ham ud, hendes Godnachts var saa hjerte-
ligt, at det brændte Wilhelm som Jid paa Panden,
og han var helt glad, da Binden blæste afslænde paa ham;
han havde allersjæst kastet sig ind i en rafende Hvirvelvind,
thi ved den ydre Kampe maatte den indre bringes til
Tavs. Men der kom ingen Storm, kun den milde Maj-
luft omjufede ham.
Naar blot hans Moder havde tænkt paa ham og været
imod og svaret igen. Men hun var saa stille, saa hjertelig,
og saa kærlig mod ham, at han slet ikke kunde bruge nogle af
sine Svæbner imod hende.
Han undgik hende, og saa drog sig han i samme Nu med
uimodstaaelig Magt til hende.
Fru Randel var gaaet bort, men hans Tanker dvælede
ved den lille Gruppe hjemme i Stuen, som han nylig havde
forladt.

Her læses det 13. Kapitel af 1. Korintierbrev:

„Talede jeg med Menneketter eller Engeltunger og
havde ikke Kærlighed, saa var jeg intet, Kærligheden er
langmodig, den haaber alt, tror alt, taaler alt, Kærlighe-
den affalder ikke.“
Efter en kort Bøn forenedes de tre Stemmer i Bjerst:

„O, Jesus, du min Glæde,
Du mine Vinger brede
Dg sentle om mig ned.
Vil Elangen mig omslynge,
Saa lab din Engel synge:
Det Barn er gemt i Herrens Fred.“

„Nej, i Dag vil jeg ikke, jeg vil hjem!“

„Nej, i Dag vil jeg ikke, jeg vil hjem!“

„Nej, i Dag vil jeg ikke, jeg vil hjem!“

„Nej, i Dag vil jeg ikke, jeg vil hjem!“

„Nej, i Dag vil jeg ikke, jeg vil hjem!“